

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra ADAM HOMO ET DIGT (1839-1848)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm02-shoot-idm139964413975248/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, II. Bind

Dybt følte Hjertet han i Barmen bæve,
 Da stivt den Fremmede her paa ham saae,
 Og hurtig nu en Udfugt fandt han paa.
 Men medens den ei Mandens Tvivl kan hæve,
 Vil Svar maaskee man paa det Spørgsmaal kræve:
 Om virkelig da druknet Helten laa,
 Hvis ei, til Lykke, Manden havde skreget? —
 Hvo veed det! Vist det er, han talte meget.

Han ilte hjemad, stedse fulgt af Manden,
 Som, hværgang han sit Hoved dreied om,
 Bestandig sig tilsyne lod, og som
 Først ved hans Port gik over i en anden.
 Var det min Genius, som paa Afgrundsranden
 Til Redning synlig mig imøde kom?
 Saa hvisked Adam, hvem nu Kulden lammer,
 Da ned han sank paa Sengen i sit Kammer.

Ei op fra Leiet stod han Dagen efter;
 Hans Liv var saaret inderst i sin Rod.
 En hidsig Feber som en Gift sig hefter
 Til hver en Draabe af hans unge Blod.
 Udtømte var hans Sjæls- og Legemskræfter,
 Og villieløs han bort sig føre lod
 Ad Undergangens Vei som af en Kæmpe,
 Hvis Raseri han møgted ei at dæmpe.

Det var ham, som hans Hoved blev til Steen,
 Saa midt i Løbet alle Safter nøle;
 Som droges Marven ud nu af hans Been;
 Som kunde Intet meer den Brand nu køle,
 Der i hans Aarer løb fra Green til Green.
 Bedøvet syntes han at kunne føle,
 Hvordan i Gjæring vidt, og som i Had,
 Alt løstes op i ham og skiltes ad.

Mens saa hans Legeme laa underkuet,
 Sød Sjælen dybt i Frygt, men dog i Ro,
 Tilbagetrukken inderst i sin Bo,
 Hvis Vold af Livets Fjende haardt blev truet.
 Udad mod Kampen spældende den skued,
 Og naar til Angreb Fjenden slog en Bro,
 Og i dens sidste Skjul den søge vilde,
 Trak den end meer sig sammen, angst og stille.